



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Echinus terrestris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

Rosarum
halitus
nonnulli
gravia.

cumento sit, quod quidem vel ab Aristotele traditum, aniam dat hieroglyphico non infuso: si, puta, quis velit Hannibalem durum Capuæ desidentem, effaminatum p ngere, scutum illi cum Scarabei signo tribuat, oras vero clypei rosarum fertis ambiat, aut quid huiusmodi. Sunt etiam in hominum genere permulti, qui rosarum halitum ferre non possunt, atque in iis pretii quantivis viri. Nam cum Romæ essem, vidi Oliverium Caraffam magnæ celebritatis Cardinalem, qui rosarum tempore quotannis secedere cogebatur, seque intra suos, quos in Quirinali habebat, hortos claudere, custodiis ad officia dispositis, ne quis aut salutantium, aut amicorum officii gratia ingredientium rosam inferret. Et in Romana nobilitate insignis vir Petrus Melinus, ingenio, eruditione, & loco nobilis rosarum odore plurimum offendebatur. Atque hæc de Scarabæo, quæ memoria complecti potui, succurrerunt, plura omnino scripturus, nisi Commentarium, quod eo super olim paraveram Vulturi adjunctum, ex clarissimi viri Alberti Pii Carporum Comitum scrinio surreptum, & a nescio quo bibliophago, vel furo potius, in Germaniam aportatum, adhuc desiderarem.

DE ECHINO TERRESTRI. CAP. XXVI.

Echinus Ægyptii, quod hæcenus legerim, literis suis non inferuere, multa tamen super eo significata Græci & atinique excogitarunt, quæ admiratione ingenii propemodum curiosis, quæ Formica super & Scarabæo diximus, conterri possint: atque ea quidem ad humanæ vitæ commoda, utili exemplo futura: cujusmodi illud est, quod in primis commemoratu dignum existimavi.

OPPORTUNITATIS CAPTATOR.

CAP. XXVII.

Tempori &
occasione in
servientem.
Echini ter-
restri can-
tio magna.

Hominem quippe temporum omnium conditioni sese accommodantem per id animal significari, & quod ait Phocylides, καὶ τὸ λατρεῖοντα. Novit siquidem Echinus (de terrestri nunc loquor, nam de marino inter pisces alibi agetur) cubilia sua Aquilonum & Austrorum mutatione commutare. Duas enim cubilibus fenestras facit, alteram Notum versus, Boream versus alteram, quaque parte ventum futurum præcognoscit, fenestram obturat, alteram recludit: sin intra tectum alatur, ad parietem discedit. Quod Cyzici quidam cum observasset, consecutus opinione est apud omnes, ut ventos qui spiraturi essent, ex se ipse præcelleret: quod alii Byzantii evenisse tradunt, forte quod tunc rerum summa apud Byzantinos esset. Sed



En, lib. 5.

ubicumq; illud acciderit, satis nobis est id ab Echino fieri, quod documento nobis est, præcavere quantum fieri possit, ne imminens nos occupet calamitas; ea si vicerit, ne adversus prævalentis fortunæ impetum reluctabundi frustra fatigari velimus: stectendam vero viam velis, cum obniti contra non detur, quoque trahit fortuna, iter intendendum. Non enim est, ut idem inquit Phocylides, in ventum reslandum. Quin potius tales simus, ut quo nos cumque rapit tempestas, æquo animo deferamur, atque, ut optime Virgilius monet, si quo Italiam contingere cælo nequeamus, quia scilicet:

Æneid. 37. 26.

Mundi transversa fremunt, & vespere ab atro
Conjurgunt venti, atque in nubem cogitur ær,
Nec has obniti contra, nec tendere tantum
Sufficimus, superat quoniam fortuna, sequamur,
Quæq; vocat veramus iter.

Atque hoc illud esse crediderim, quod in Echino tanti facere videtur Archilochus, dum super animalis hujus prudentia ita scribit:

Παῖς